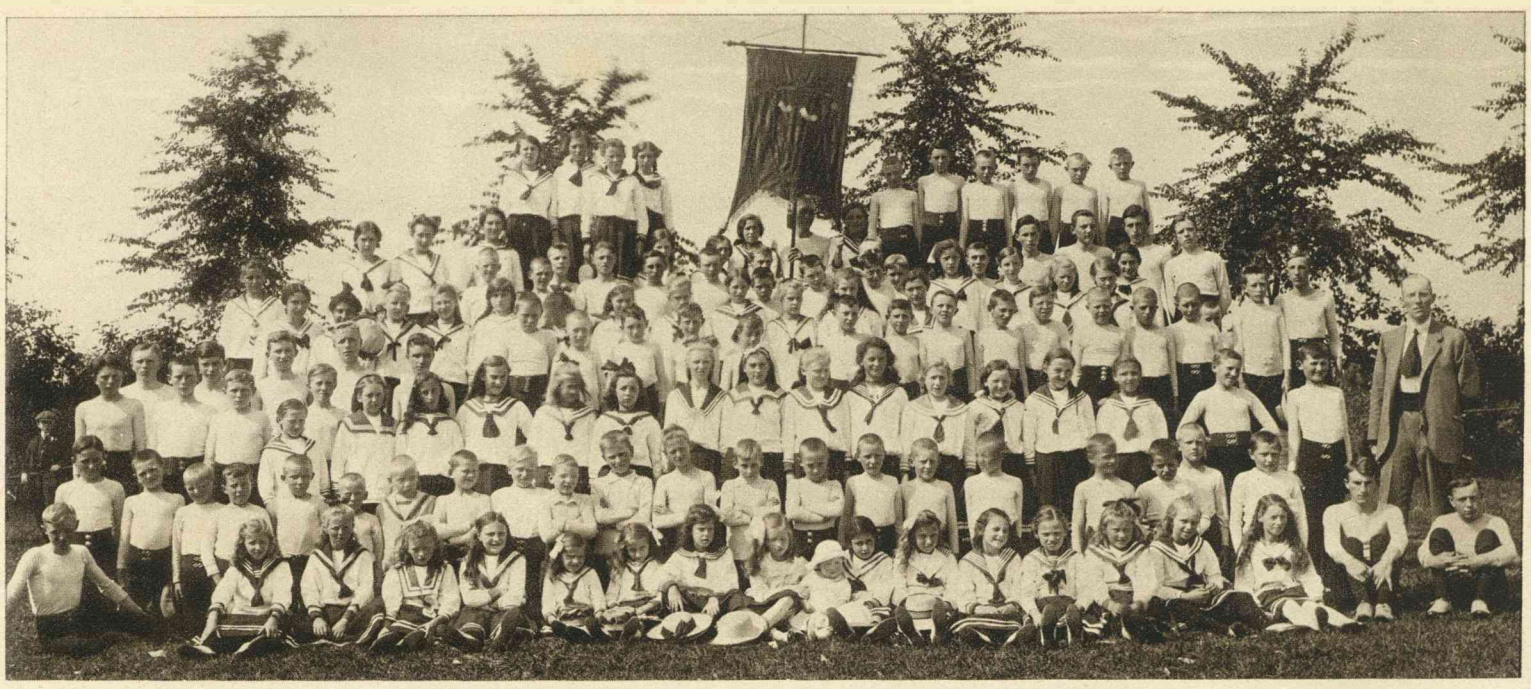
wil. Je moet me niet tegenhouden, Jim!"

Hij deed zijn uiterste best om haar van haarvoornemen af te brengen, doch vruchteloos. Eindelijk wikkelde ze haar kind in een doek, nam het in de armen en vloog de deur uit.

De bediende op Marwood Hall (zooals de fabrikant in zijn arrogantie zijn huis gedoopt had) keek geringschattend op de armelijk gekleede vrouw neer, die met haar kind op den arm den heer Marwood te spreken vroeg. Hij probeerde haar weg te sturen, maar zij liet zich daartoe niet bewegen.

„Zeg dat juffrouw Fraser hem slechts een oogenblik verlangt te spreken," zei ze. „Hij kan niet meer doen dan weigeren."

De lakei liet haar in de vestibule wachten, terwijl hij naar zijn meester ging. Nu Nellie een gedeelte van haar voornemens ten uitvoer had gebracht, vroeg ze zich af wat soort van man deze John Marwood eigenlijk wezen zou.

GYMNASTIEKVEREENIGING HOOGEZAND-SAPPEMEER.

Deze vereeniging, die onder leiding staat van den heer W. H. Taconis en 175 leden telt, hield Zondag 4 Juli op het Sportterrein te Sappemeer een Gymnastiekuitvoering met Athletische wedstrijden ten bate van het Groene Kruis. Tegenwoordig waren o.a. de Inspecteur voor Lichamelijke Opvoeding, de heer M. T. Graafland en de voorzitter van het Noorder-Gewest, de heer W. Meulman. De uitvoering, die zeer in den smaak van het publiek viel, werd opgeluisterd door de muziek van het fanfarecorps Hoogezand-Sappemeer.

Haar hart bonsde haar in de keel, toen de huisknecht terugkwam en haar afgemeten meedeelde, dat mijnheer Marwood te spreken was en of ze hem maar volgen wilde.

Hij bracht haar in een studeerkamer aan het eind der gang en sloot de deur achter haar. Voor den schoorsteen stond een forschgebouwde man van omstreeks vijf en dertig jaar, die met een paar koude oogen de binnentredende jonge vrouw aankeek.

Zoodra zij hem zag, deed ze een zwakken kreet hooren en drukte haar kind krampachtig tegen de borst.

„Jij!" mompelde ze. „Jij!" Ze kon niet meer zeggen.

„Ja," antwoordde de man met een hoonenden lach. „Waarom verwondert je dat? Je verlangt me te spreken."

Nellie strekte haar hand uit om aan den muur steun te vinden.

„Neen, neen," zei ze. „Het is een vergissing, een . . . afschuwelijke vergissing. Ik vroeg den heer Marwood te spreken en jij . . . jij bent Victor Hartgreave."

De man boog spottend.

„Victor Hartgreave van weleer is thans John Marwood," zei hij. „Wat kan ik voor je doen, juffrouw Fraser?"

Een nevel kwam voor Nellie's oogen, de kamer scheen in het rond te draaien, toen zeeg ze bewusteloos op den grond. Gelukkig viel ze achterover tegen den wand, waardoor haar val gebroken en de kleine in haar armen geen letsel bekwam.

Met een duivelschen glimlach op het gezicht keek de man op de bewustelooze vrouw neer. Geen glimp van medelijden verzachtte de hartvochtige trekken.

„Zoo, eindelijk ben je toch gekomen," mompelde hij. „Eindelijk heb ik jou! Ik wist wel dat je eenmaal in mijn handen zou vallen."

„Neen, blijf zitten! Ik heb je een en ander te zeggen!"

Nellie trachtte op te staan van den stoel waarop de man, die zichzelven John Marwood noemde, haar had doen plaats nemen. Zij zag dat haar kind haar was afgenomen en in een anderen stoel lag te slapen.

Weer trachtte zij op te staan.

„Ik moet gaan," zei ze huiverend. „Ik had niet moeten komen. Ik wist niet . . . . ."

Marwood duwde haar weer op haar stoel.

„Neen," zei hij, „nog niet. Ik moet je eerst wat zeggen, luister!"

Hij trok een stoel naar voren en nam daarop plaats, de beenen over elkander geslagen, de armen op de borst gevouwen en begon:

„Vijf jaren geleden, toen je een dienstbode was in het huis van mijn oom, deed ik jou de eer aan verliefd op je te worden. Ik betoonde je alle mogelijke attenties en hoewel, om je recht te doen wedervaren, je me niet in 't minst aanmoedigde, had ik alle hoop je voor mij nog te winnen."

Dezen keer was het te laat om het haar te verhinderen, Nellie sprong van haar stoel op.

„Ik moet naar huis," zei ze stroef. „Ik wil niet naar je luisteren."

Zijn antwoord was een hatelijke lach.

„Je *moet* luisteren," dreigde hij. „Ik heb de kamerdeur gesloten; het is dus nutteloos een scène te maken."

Nellie zonk in haar stoel terug en verborg haar gezicht in de handen. Ze was te zwak, dat voelde zij, om het tegen dezen wreeden man te kunnen opnemen.

Hij ging voort met een zachte eentonige stem

„Ik hoopte je te winnen en was zelfs niet bezorgd, toen ik hoorde dat ik een medeminnaar had in den persoon van een zekeren Fraser. Je ziet, ik meende dat men voor geld de meeste vrouwen kan koopen, — voor geld en positie. Ik had een weinig van beide en ik kreeg nog meer. Mijn liefde was minstens even goed als die van Fraser en daarom dacht ik in het voordeel te zijn."

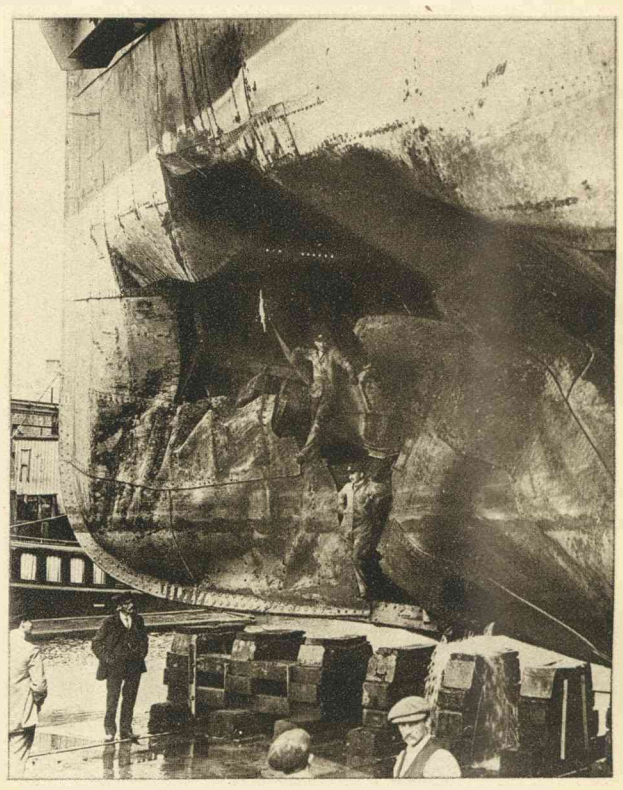
„Neen, neen!" het was een gekreun, dat van Nellie's lippen kwam. „Jouw liefde was heel anders, ze was geen ware liefde. Ze zou verdwenen zijn in een maand. Ze zouden je niet met mij hebben laten trouwen. Jims liefde is

JACOBA VAN DER PAS.

Zaterdag j.l. trad de begaafde en bekende solodanseres, Mejuffrouw v. d. Pas op in een tuinfeest ten huize van Mevrouw Taco Mesdag te 's-Gravenhage, waarvan de baten komen ten voordeele van het Haagsche Steuncomité en het Nationaal steuncomité voor beeldende kunstenaars. Naar aanleiding hiervan bieden wij onzen lezers hierbij een reproductie aan van het door den heer J. Gabriëlse geteekend portret van Mej. van der Pas.

Zij had hem nog nooit gezien, want het buiten lag op een afstand van de fabriek en de arbeiderswoningen, en Marwood liet de fabriekszaken grootendeels aan zijn procuratiehouder over. Dit feit deed Nellie hopen dat de eigenaar niet met den waren staat van zaken op de hoogte was en genegen zou zijn aan haar smeekbeden gehoor te geven.

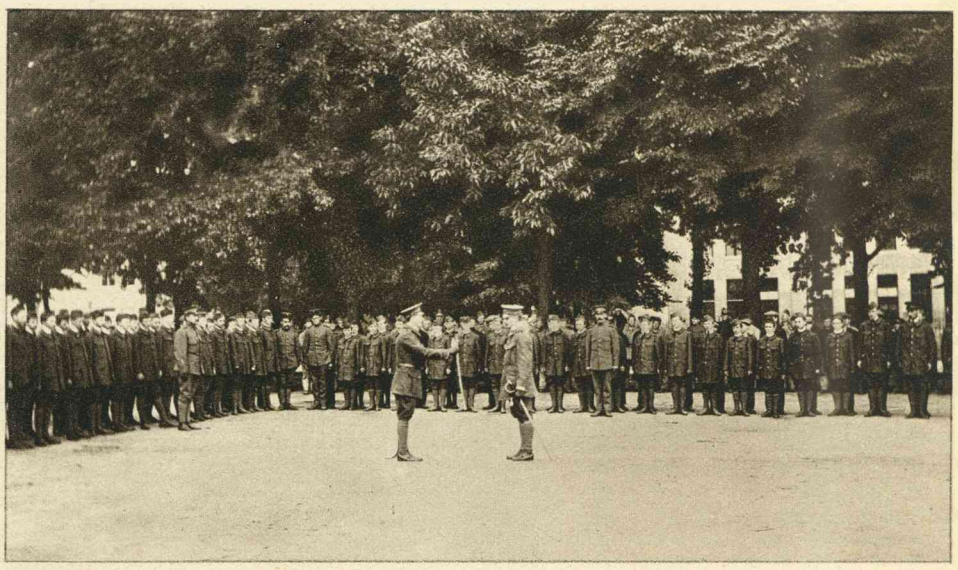
HET MIJNENGEVAAR.

Voor eenigen tijd liep het Noorsche Tankschip „Maricopa" ter hoogte van Doggersbank op een mijn, waardoor een gat werd geslagen in den voorsteven. Wanneer men het gat beziet, dat op onze foto duidelijk te zien is, kan men zich eenigszins een voorstelling maken van de verschrikkelijke uitwerking die het springen van een mijn tengevolge heeft.

EEN HELD VAN BORDPAPIER.

Sinds eenigen tijd wordt in „Frascati" te Amsterdam met groot succes opgevoerd het blijspel van A. Bisson: Een held van bordpapier. V. l. n. r. Mejuffrouw M. van Biene; Mevr. C. Blankestein; de heer P. Perin; de heer N. Boney, Mevr. D. Poons- v. Biene; de heeren Lageman, Meester, Jurgens, Specht en van Koster.

DE VRIJWILLIGE LANDSTORM TE AMERSFOORT.

Den 2den Juli werd den door het Dep. v. Oorlog nieuw benoemden Luit. Landré, commandant van den Vrijwilligen Landstorm, Afdeeling Amersfoort, door den sergeant dier afdeeling een sabel met inscriptie overhandigd als blijk van hoogachting van het kader en de manschappen. De plechtigheid, die werd opgeluisterd door de muziek van het Bataljon, geschiedde op de plaats der Infanteriekazerne *(foto Serré.)*